

tor: «la Misa siempre había sido el centro de su vida, de su jornada. Pero en realidad para él, toda la jornada era oración». La santedat de Joan Pau II era una santedat oberta a tots, ja que consisteix a fer cada dia la voluntat de Déu. És la santedat que ell demanava en la Carta Apostòlica *Novo Millennio Ineunte*: l'«alt grau» en la vida cristiana ordinària.

Joan Garcia Llobet

Los misterios del Opus Dei. Una investigación desde dentro

Patrice de Plunkett

Ed. Áltera
Madrid 2010
Pàg. 246

Opus Dei... Paraules que en llatí signifiquen dues realitats. Per una banda, el rés dels benedictins de l'Ofici Diví i, per l'altra, una institució apostòlica de l'Església, la Prelatura personal que fou erigida pel Papa Joan Pau II l'any 1982, tot i que la seva fundació és de fa molts anys, ja que es remunta al 1928. L'Opus Dei, com a institució eclesial, va haver de

passar, al llarg d'un itinerari jurídic, per diversos moments segons el dret canònic. Milers de persones de tot el món, però, coneixen bé la seva existència, els seu esperit i les seves tasques apostòliques. Ha arrelat en països dels cinc continents; les obres escrites pel seu fundador, sant Josepmaria Escrivà de Balaguer, són també llegides per tota classe de persones, etc. Però sempre hi ha hagut qui gratuïtament ha associat aquesta institució a secrets, conspiracions, poder politicoreligiós, etc.

El periodista i llicenciat en dret, el francès Patrice de Plunkett, ha volgut fer una pregona investigació sobre aquesta institució eclesial, escrivint un llibre realment molt actual pel que fa als temes que aborda i per la manera com els presenta. Potser el conjunt de coses ha fet que el llibre hagi estat un gran èxit de vendes al país veí. Vet aquí com ell succintament el presenta: «Vegem d'on ve l'Opus. Quina és la seva vertadera història? Com és que l'Obra de Josepmaria Escrivà de Balaguer, iniciada del no-res, ha adquirit una dimensió mundial? Per què l'acompanyen rumors i polèmica des del començament?»

Los misterios del Opus Dei, tant en la seva versió francesa com en la seva traducció castellana, intenta fer un estudi objectiu, complet i clar sobre l'Opus Dei, dient al *pa, pa, al vi, vi*, i posant tots els punts sobre les is. El llibre es llegeix fàcilment pel fet que s'hi veu realment un seriós treball periodístic d'investigació, ja que va a les fonts més fefaents –vegeu la bibliografia al final del llibre–, tot i que de vegades falla, a parer meu, pel que fa a la terminologia jurídica, ascètica o eclesiològica. En el seu redactat no hi manca un deix d'ironia quan li sembla

que convé per tal d'aconseguir la finalitat *desmitificadora* que s'ha proposat. Ell vol descobrir als lectors què hi ha de vertader en totes les acusacions, en males interpretacions, en els mites imaginats, en les calúmnies i en els tòpics que han circulat durant molt de temps sobre aquesta organització catòlica. El seu intent és el de «desmitificar» i aclarir moltes de les falsedats propagades al llarg de més de mig segle. Això ho assoleix clarament, com per exemple en tot el tema de «la política i l'Opus Dei». S'hi pot estar totalment d'acord o no pel que fa al mètode, però no es pot dir pas que no siguin interessants totes les citacions, els testimonis i les abundants novetats que aporta en les seves quasi dues-centes cinquanta pàgines.

En una entrevista que li feren arran de l'aparició del llibre, Patrice de Plunkett digué que ell només havia volgut «fer-se una idea del que en realitat és l'Opus Dei» i per això començà per la història de la institució des dels inicis quan tot era força difícil, ficant-se plenament en el context històric de la Segona República Espanyola i la preguerra civil, de la mateixa guerra fratricida del 1936 al 1939, de la postguerra, amb la dictadura franquista, etc. Plunkett entra en les moltes manipulacions que s'han teixit al voltant de l'Opus Dei, ordides per eclesiàstics, pel partit únic que fou la Falange Espanyola, pel maçons i per altres persones amb diversos interessos socials i eclesiàstics. A partir d'aquí podem afirmar que no és una apologia a favor de l'Opus Dei, tot i que s'ha de dir que en el llibre mostra com l'Obra ha estat sempre aprovada per l'alta Jerarquia de l'Església —cinc Papes li donaren el seu total suport— i també com ha treballat entre milers de ciutadans de tot el món.

Com que alguns enemics de l'Església han intentat presentar aquesta institució com una mena de «monstre»—en el títol original francès hi surt aquesta paraula—, Patrice de Plunkett s'esforça a transmetre i explicar molts esdeveniments, més o menys coneguts, que li serveixen per anar tombant totes les afirmacions crítiques sobre l'Opus Dei, suposats fets negatius, tergiversacions històriques, circumstàncies personals inventades o manipulades, etc., que arribaren a crear «l'anomenat monstre eclesial», desvirtuant d'aquesta manera la vertadera essència de l'Opus Dei.

Tot el contingut del llibre es posa al servei, sempre «in crescendo», de la veritat, per fer-nos veure que l'Opus Dei no sempre ha estat *justament* tractat i que, en canvi, per això mereix una reparació davant la injustícia que ha suposat el fet d'haver aguantat tantes calúmnies, mitges veritats i falses interpretacions. Patrice de Plunkett recomana el seu llibre a les persones que tenen un coneixement esbiaixat de l'Opus Dei; a aquelles altres que són de l'Obra; a les que creuen conèixer-lo sense tenir-ne gaire coneixement; i a altres persones que el volen conèixer, pel que fa l'origen d'algun dels «misteris» relacionats amb aquesta prelatura personal, i, en fi, a tots aquells que tinguin amor a la veritat.

Un epíleg, unes molt completes notes amb citacions de tota mena i la bibliografia usada per l'autor tanquen el llibre.

Josep Vall i Mundó